

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Správa a údržba silnic Plzeňského kraje, příspěvková organizace**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, zastoupen JUDr. Zdeňkem Králem, advokátem se sídlem Domažlická 800/III, Klatovy, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí,** se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2010, č. j. 8 Ca 177/2008 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 6. 2010, č. j. 8 Ca 177/2008 – 44, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 13. 2. 2008, č. j. 1536/510/2007 Lp-2 O 43/07, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 18. 9. 2007, č. j. ČIŽP/42/OOP/0713345.012/07/CVJ, o uložení pokuty podle ust. § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) ve výši 50 000 Kč za nepovolenou změnu krajinného rázu pokácením dvoustranné aleje podél silnice II/145 v úseku dlouhém cca 500 m před Kašperskými Horami ve směru od Nicova. Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku vyhodnotil jako nedůvodnou žalobní námitku, že rozhodnutí ministerstva jednostranně vychází jen ze stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“) ze dne 3. 4. 2007, podle kterého došlo pokácením aleje k negativnímu narušení a pozměnění dochovaného krajinného rázu na úrovni místa, a nebere zřetel na závěry znaleckého posudku Ing. Buriana, podle nichž k takovému zásahu

do krajinného rázu nedošlo. Ministerstvo provedlo důkladný rozbor všech otázek a z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, že se zabývalo oběma posudky a vysvětlilo, proč se přiklonilo k závěrům jednoho z nich. Jeho závěry nejsou podle městského soudu věcně vadné, nedošlo ke zneužití správního uvážení. Kromě toho závěr znaleckého posudku Ing. Buriana nepodporuje jednoznačně tvrzení stěžovatele, když se v něm uvádí, že zásadním problémem není odstranění konkrétních stromů, ale ztráta prostoru umožňujícího obnovu vegetace, ať již odstraněné či přirozeně uhynulé. Podle městského soudu rovněž neobstojí námitka, že stěžovatel oznámil kácení Městskému úřadu Kašperské Hory, neboť měl vědět, že vykácení takového množství stromů je zásahem do krajinného rázu, což nepřímo připouští i znalec, Ing. Burian, když uvádí, že se otevřel pohled do krajiny, otevřely se nové pohledy. Stěžovatel se měl zajímat, zda nebude jeho činností dotčen krajinný ráz, a proto se měl obrátit na příslušný úřad. S ohledem na předmět své činnosti a odborné znalosti měl vědět, že orgánem, který byl věcně a místně příslušný k posouzení zásahu do krajinného rázu byl Městský úřad v Sušici jako úřad obce s rozšířenou působností. Pokutu uloženou stěžovateli, jejíž výše nedosahuje ani 5 % maximální možné sazby, označil městský soud za přiměřenou a odpovídající kritériím stanoveným v § 12 odst. 2 a § 88 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, které podle jeho názoru správní orgán v rozhodnutí o uložení pokuty náležitě zohlednil. Z tohoto důvodu nevyhověl městský soud návrhu stěžovatele na moderaci uloženého trestu.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., protože podle jeho názoru městský soud mechanicky převzal závěry ministerstva, aniž by se zabýval souladem skutkových zjištění a právního posouzení případu. Svým rozhodnutím měl odstranit jednak procesní vady předcházející oběma správním rozhodnutím, jednak přispět ke sjednocení rozhodovací praxe na tomto úseku. Dospěl však, pro stěžovatele zcela nepředvídatelně a překvapivě, k závěru, že správní orgány obou stupňů braly v úvahu jak stanovisko AOPK, tak posudek Ing. Buriana a vyváženě tyto důkazy hodnotily. Přitom je zcela jednoznačné, že tyto dva důkazy jsou vzájemně naprosto rozporné. Městský soud vůbec nehodnotil rozpor mezi tvrzením AOPK o pokácení cca 100 ks stromů a výsledky místního šetření, při kterém bylo správním orgánem konstatováno, že v uvedeném úseku silnice bylo pokáceno pouze 39 stromů, tedy cca 1/3 z množství uváděného ve stanovisku AOPK. Z odůvodnění napadeného rozsudku není patrné, proč si městský soud vybral pouze jedinou větu z posudku Ing. Buriana a jak to ovlivnilo jeho rozhodnutí. Podle znalce se v daném případě nejednalo o alej, ale nanejvýš o torzo aleje. Městský soud se vůbec nezabýval závěrem znalce, že pouze ve dvou znacích byl vliv vykácení stromů slabě negativní, v jednom znaku silně pozitivní a ve zbylých znacích žádný. Stěžovatel dále uvedl, že vycházel z platné právní úpravy a oznámil kácení stromů Městskému úřadu Kašperské Hory. Své oznámení opřel o stanovisko Policie ČR a o vyjádření projektanta, který připravoval rekonstrukci uvedené komunikace. Když městský úřad neměl žádné námitky, bylo přikročeno k realizaci záměru, neboť stromy bylo třeba pokácet před zahájením rekonstrukce komunikace. Ani stěžovatel, ani Městský úřad Kašperské Hory v té době nepovažovali kácení zbývajících stromů za tak vážný úkon, aby bylo možno uvažovat o případném vlivu na krajinný ráz daného místa. Jak vyplývá z příloh znaleckého posudku i z výsledků místního šetření, úsek od konce zastavěného území Kašperských Hor směrem k souvislému lesnímu porostu měří cca 400 m, z jedné strany se nachází zatravněný pozemek směrem k lesu asi 200 m a z druhé strany rovněž zatravněný pozemek rozčleněný

třemi řadami stromů a křovin na menší pásy. Z připojených fotografií je zřejmé, že se v této lokalitě nenachází žádná velká zemědělská plocha, o které se hovoří ve stanovisku AOPK. Z fotografií je rovněž vidět, že při silnici se nacházejí louky a poměrně bohatý porost různých dřevin a křovin. Na dobové pohlednici z roku 1920 lze vidět, že okolní pozemky byly intenzivně zemědělsky využívány až ke hranicím města a žádné aleje či skupiny stromů nebo křovin tam nebyly. Neobstojí tedy ani historizující hodnocení obsažené ve stanovisku AOPK, že aleje jsou přirozenou součástí tohoto území několik století a tvoří kulturně historické dědictví země. Stěžovatel je přesvědčen, že vykácení 39 stromů nijak neovlivnilo ráz tohoto místa. Jedinou změnou bylo zlepšení výhledu na hrad Kašperk a město, jak konstatoval znalec Ing. Burian. Správní orgány překročily zákonné meze správního uvážení při rozhodování a městský soud tyto nedostatky neodstranil, když nesprávně posoudil skutkové podklady a dospěl ke stejnému závěru jako správní orgány obou stupňů, že činností stěžovatele došlo k porušení ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a pokud nepožádal o souhlas příslušný orgán ochrany přírody, dopustil se přestupku. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že při rozhodování posoudilo vliv vykácení předmětných stromů na krajinný ráz a neztotožnilo se se znaleckým posudkem Ing. Buriana, ani s vyjádřením AOPK. Podrobně vysvětlilo, v čem spočívalo narušení hodnoty krajinného rázu, a proto nelze tvrdit, že nehodnotilo oba posudky vyváženě. Znalecký posudek je určen pouze ke zkoumání otázek skutkových, a proto znalec nemůže hodnotit zásah do krajinného rázu. Ministerstvo odkázalo na závěry, ke kterým Nejvyšší správní soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 - 77. Rozpor mezi posudkem AOPK, který hovoří o vykácení 100 kusů dřevin, a zjištěním České inspekce životního prostředí při místním šetření, kdy bylo zjištěno pokácení 39 kusů dřevin, nebyl pro uložení pokuty podstatný. Ve stanovisku AOPK byl zahrnut i počet dřevin původně rostoucích kolem silnice v úseku probíhajícím lesem, kde prvoinstanční orgán ani ministerstvo nespatřovaly v jejich pokácení ovlivnění krajinného rázu vyžadující souhlas. Uvedený rozpor byl dostatečně vysvětlen v rozhodnutí o odvolání. Posouzení, zda bude zásahem snížena nebo změněna hodnota krajinného rázu místa, nepřísluší stěžovateli, nýbrž příslušnému orgánu ochrany přírody. Ministerstvo nesouhlasí ani s tím, že stromy bylo třeba před zahájením rekonstrukce komunikace pokácet a je toho názoru, že důvody pro zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení nejsou naplněny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že dne 21. 3. 2007 požádala Česká inspekce životního prostředí AOPK o odborné posouzení pokácení předmětných dřevin z pohledu možného porušení ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny. Dne 3. 4. 2007 poskytla AOPK své vyjádření a na základě výsledků jejího šetření zahájila Česká inspekce životního prostředí se stěžovatelem správní řízení ve věci možného protiprávního jednání podle ust. § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny. Podle protokolu

z ústního jednání, které se konalo dne 17. 5. 2007, bylo na dotčeném úseku komunikace spočítáno celkem 39 pařezů a účastníci jednání se shodli na tom, že tento počet odpovídá počtu odstraněných dřevin v tomto úseku. Dne 21. 8. 2007 předložil stěžovatel znalecký posudek Ing. Buriana, který si nechal vypracovat za účelem posouzení vlivu vykácení dřevin podle silnice II/145 na krajinný ráz místa.

K námitce stěžovatele, že správní orgány nevzaly v potaz rovnocenně stanovisko AOPK a posudek Ing. Buriana, považuje Nejvyšší správní soud především za nutné vyjádřit se k povaze těchto důkazních prostředků. Posudky, které nebyly vypracovány znalcem ustanoveným pro řešenou otázku příslušným státním orgánem, nemají charakter důkazního prostředku – znaleckého posudku, ale důkazního prostředku – listiny, která se neliší od jiných listinných důkazních prostředků shromážděných v příslušném řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. září 2010, č. j. 1 Afs 69/2010 – 127, www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se charakterem a obsahem znaleckého posudku zabýval v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 – 113, www.nssoud.cz, v němž dospěl k závěru, že „*znalci se ve správním nebo soudním řízení přibírají k tomu, aby jednak pozorovali skutečnosti, jejichž poznání předpokládá zvláštní odborné znalosti, jednak z takovýchto pozorování vyvozovali znalecké úsudky (posudky). Znalci se však nepřibírají, aby sdělovali úřadu nebo soudu své názory a úsudky o otázkách rázu právního nebo o otázkách, k jejichž správnému porozumění a řešení není zapotřebí odborných vědomostí nebo znalostí, nýbrž stačí, s ohledem na povahu okolností případu, běžná soudcovská zkušenost a znalost. Ve správním řízení vedle toho platí, že se znalec nepřibírá též tehdy, pokud správní orgán disponuje potřebnými odbornými znalostmi či si může opatřit odborné posouzení předmětných skutečností ze strany jiného správního orgánu*.“ V rozsudku ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008 - 77, publikovaném pod č. 1946/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*(o)tázka, zda určitá stavba či stavební úpravy jsou s to snížit nebo změnit krajinný ráz, je otázkou právní... Nelze tedy přisvědčit žalovanému v tom, že znalecky je možné hodnotit vliv stavby na krajinný ráz místa: znalci je vyhrazeno pouze zkoumání otázek skutkových, právní hodnocení náleží správním orgánům či soudům. Znalec by se jistě mohl zabývat skutkovými aspekty krajinného rázu - tedy tím, co tvoří přírodní, kulturní a historickou charakteristiku místa, jaké jsou zde významné krajinné prvky, případně kulturní dominanty, a jaké konkrétní aspekty staveb jsou určující pro zachování harmonického měřítka a harmonických vztahů v krajině; posouzení míry a kvality zásahu do krajinného rázu však nelze správním orgánům odejmout.*“ Lze tedy souhlasit s ministerstvem v tom, že nejen vliv stavby či stavební úpravy na krajinný ráz nelze znalecky hodnotit, ale rovněž i otázka vlivu činnosti, kterou bylo v posuzovaném případě kácení dřevin, na krajinný ráz, je otázkou právní.

Ministerstvo je podle ust. § 79 odst. 3 písm. p) zákona o ochraně přírody a krajiny odvolacím orgánem proti rozhodnutím vydaným orgány krajů v přenesené působnosti, správami a Českou inspekcí životního prostředí. Rozhoduje proto jako odvolací orgán ve věcech snížení nebo změny krajinného rázu podle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a na základě stejného ustanovení může stanovit podrobnosti ochrany krajinného rázu. Do jeho věcné působnosti proto spadá také zodpovězení právní otázky možnosti zásahu do krajinného rázu, přičemž v daném případě byl povinen vzít v úvahu skutková zjištění stanoviska AOPK i posudku Ing. Buriana. Ze spisu nijak nevyplývá, že by AOPK nebo Ing. Burian byli kompetentní k posouzení právní otázky zásahu do

krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Pokud hodnotili, zda a jakým způsobem ovlivnilo vykácení dřevin v daném úseku krajinný ráz místa, nelze jejich závěry v takovém rozsahu považovat za relevantní pro rozhodovací činnost správních orgánů, a tedy ani oprávněně požadovat po ministerstvu, aby se v takovém rozsahu ve svém rozhodnutí vyrovnalo s rozpory v závěrech obou posudků.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem městského soudu, že ministerstvo provedlo vlastní důkladný rozbor, do něhož zahrnulo skutková zjištění AOPK i Ing. Buriana. Námitky stěžovatele, se kterými se ministerstvo vypořádalo, se týkají, s několika výjimkami, posouzení právních otázek, nikoliv skutkového stavu. Takovou výjimkou je námitka, že se nejednalo o vykácení aleje o počtu cca 100 stromů, jak je uváděno v oznámení o zahájení správního řízení a stanovisku AOPK, nýbrž o vykácení 39 stromů, a dále námitka, že nelze hovořit o aleji jako takové, nejvýše o zbytku z původní aleje vysázené před cca 80 lety. S oběma těmito námitkami se ministerstvo ve svém rozhodnutí vypořádalo, když uvedlo, že *„Správa a údržba silnic byla pokutována za snížení krajinného rázu pokácením pouze 39 stromů podél komunikace z Kašperských Hor do Nicova. Ve stanovisku AOPK ČR byl zahrnut i lesní úsek, ve kterém alej pokračovala. Za pokácení dřevin v tomto úseku však Správa a údržba silnic Klatovy sankcionována nebyla. Skutečnost, že byla alej mezerovitá, že v ní chyběly některé dřeviny, nic nemění na tom, že stále byla alejí a plnila úlohu krajinotvorného prvku. Je potřeba podotknout, že pravidelné liniové výsadby podél cest v lesních úsecích jsou alejemi, protože se od okolního porostu jednoznačně liší jak druhovou skladbou, tak i strukturovou.“* K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ani v těchto případech nelze hovořit o vzájemné rozpornosti posudků. Stanovisko AOPK bylo pořízeno ještě před zahájením správního řízení, v němž Česká inspekce životního prostředí provedla ohledání místa a zúžila na základě svého úsudku úsek komunikace, ve kterém mohlo vykácením stromů dojít k zásahu do krajinného rázu tak, že nadále bylo posuzováno jednání stěžovatele v rozsahu pokácení 39 kusů dřevin. Závěr, zda pokácené stromy tvořily „alej“, jak usuzuje AOPK, nebo je podle názoru Ing. Buriana nebylo možné označit za *„typickou alej, ale nanejvýš za její torzo, lépe však za volné liniové seskupení vegetace, které je ostatně pro tuto krajinu typičtější, než klasické aleje“*, pak nepředstavuje skutečnost rozhodnou pro určení, zda jednáním stěžovatele došlo k snížení nebo změně krajinného rázu.

S ohledem na výše uvedené tedy městský soud podle názoru Nejvyššího správního soudu nijak nepochybil, když se nezabýval rozpory v závěrech hodnocení právních otázek, které oba posudky provedly, a zhodnotil, zda odůvodnění rozhodnutí vyhovuje zákonným nárokům, tj. zda je z něj seznatelné, proč správní orgán považuje námitky stěžovatele za nedůvodné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané stěžovatelem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k závěru o opodstatněnosti uložení sankce v konkrétní výši.

Tvrdí-li stěžovatel, že jedinou změnou krajinného rázu bylo to, že následkem vykácení dřevin došlo k otevření výhledu na hrad Kašperk a na město Kašperské Hory, je třeba uvést, že ne každý zásah do krajinného rázu musí být *a priori* negativní. Lze si představit takové zásahy do krajinného rázu, které mají pozitivní efekt. Podle ustanovení §

12 zákona o ochraně přírody a krajiny je k umisťování a povolování staveb, i jiným činnostem, které by mohly snížit či změnit krajinný ráz vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody. Za změnu krajinného rázu je přitom nutné považovat nejen zásahy negativní, ale i zásahy, které mají ve svém důsledku pozitivní dopad na krajinný ráz. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 As 52/2009 – 227, www.nssoud.cz, dospěl k názoru, že *„(z)měny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivec jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého ještě nezastavěného území. Nová výstavba tedy nemůže být odmítána a může do krajinného rázu dané lokality zasáhnout, a to nejrůznějším způsobem. Může krajinný ráz lokality jak zhodnotit, např. tím, že se urbanisticky vhodně začlení do krajiny a stane se třeba harmonickou součástí, dominantou či významným krajinným prvkem, tak sice znehodnotit, ale v míře, která v porovnání s jinými důležitými zájmy je únosná a povaze věci odpovídající. V obou těchto eventualitách je zásah do krajinného rázu přípustný. Je však třeba se v každém případě vyvarovat extrémních postojů a řešení a snažit se o vyvážení a harmonizaci konkurujících si zájmů a pokud možno o minimalizaci zásahů do právní sféry všech dotčených osob.“* Z ustanovení § 12 odst. 2 věty první zákona o ochraně přírody a krajiny plyne, že souhlas orgánu ochrany přírody vyžadují všechny činnosti, které „by mohly“ „snížit nebo změnit“ krajinný ráz. Znamená to tedy, že takový souhlas je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně.

Podle § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny je krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Podle jeho odst. 2 pak (k) umisťování a povolování staveb, jakož i jiných činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Podle § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny uloží orgán ochrany přírody pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinností podle § 12 odst. 2.

Správního deliktu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny se povinný subjekt může dopustit pouze tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinností stanovených v ustanovení § 12 odst. 2 citovaného zákona, tedy prováděním činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, bez souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny. Pojem narušení má nepochybně jiný, užší význam než pojem změna krajinného rázu. Narušením nutno rozumět pouze takovou změnu krajinného rázu, která má negativní, nežádoucí povahu. Následkem jednání povinné osoby, které by bylo podřaditelné pod ustanovení § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy

musí být změna krajinného rázu k horšímu. Nestačila by jakákoli změna, zejména pak ne změna k lepšímu. Takový následek, tedy změna k horšímu, však byl v rozhodnutí ministerstva přezkoumatelně a přesvědčivě zdůvodněn. Zejména na str. 7 rozhodnutí se uvádí, v čem spočívá negativum zásahu do krajinného rázu vykácením aleje. Ten spočívá v tom, že v odstranění aleje byl odstraněn prvek, který pohledově skryl cestu, podél níž se alej nacházela, před okolní krajinou, zvýraznil ji a zviditelnil, aniž by přitom zabránil výhledu do krajiny. Dále je důkladně zdůvodněno, proč v daném případě vzhledem ke konkrétnímu charakteru krajiny (její značné členitosti, k níž významně přispívají právě cesty a aleje podél nich) je vykácení aleje negativním zásahem do estetických hodnot krajinného rázu. Argumenty, které správní orgán použil, jsou logické a nikoli svévolné. Neopírají se pouze o subjektivní náhled správního orgánu na to, co je v krajině krásné, a co nikoli, nýbrž nahlížejí na krajinu komplexně, analyzují její celkový charakter z různý úhlů pohledu (historický vývoj, fyzicko-geografické aspekty, využití krajiny a jeho vliv na ni aj.) a hodnotí důležité prvky krajiny a jejich význam.

Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem městského soudu, že stěžovatel se měl zajímat, zda krajinný ráz jeho činností nebude dotčen, a proto se měl obrátit na příslušný orgán ochrany přírody. S ohledem na předmět své činnosti a odborné znalosti měl a mohl vědět, že tímto orgánem byl Městský úřad v Sušici. Pokud to neučinil a pokácel alej, čímž k horšímu změnil krajinný ráz, dopustil se správního deliktu podle § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. června 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu